

İÇİNDEKİLER

Ceviz Ağacının Gölgesinde	7
Hayallerin Kapısı Aralanıyor	12
Robodost ve Umut	27
Hayal Atölyesi	37
Her Şey Bir Duyuruyla Başladı	45
Fuarda İlgi Gören Robodost	56
Engeller Aşılmak İçindir	63
Kendi Kendine Gidebilen Araç	81
Zirveye Giden Yol	92
Zirve Yarışı TeknoTürk	99
Türkiye Turu	107
Bazı Yerli ve Millî Araçlarımızı Merak Ediyorsan...	110
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan...	111

CEVİZ AĞACININ GÖLGESİNDE

Umut . . . Adı gibi umut doluydu. Aynı zamanda neşeli ve çalışkan bir çocuktü. Arkadaşlarını çok sever, çevresiyle hep iyi ilişkiler kurardı. Sınıf arkadaşları da mahalle esnafı da komşuları da onu çok severdi.

Umut, sakin, herkesin birbirini tanıdığı bir mahallede; iki katlı, mütevazı bir evde yaşıyordu. Onların mahallede evler yan yana uyumla dizilir, herkes birbiriyle çok iyi anlaşırđı.

Evlerinin önünde dalları gökyüzüne uzanan, yazın serin gölgesiyle herkesi kucaklayan, koca bir ceviz ağacı vardı.

Mahalleden her gün gökyüzüne çocuk sesleri ve neşesi yükselirdi. Çocuklar ceviz ağacın altında toplanır; misket yuvarlar, ip atlar, saklambaç oynardı. Umut da tekerlekli sandalyesiyle ceviz ağacının gölgesinde durur, onlara eşlik eder, oyunlara fikirleriyle renk katardı. Artık ağaca tırmanamıyordu ama aklına gelen yeni oyunlarla her zaman eğlencenin merkezinde yer almayı başarıyordu.

Güneş batarken yükselen kahkahalar,
bu ağacın gölgesinde biriken güzel
anların sesi gibiydi. Umut'un parlak
kahverengi gözleri merakla etrafına
bakar, gülümserken sağ yanağında
küçük bir gamze belirirdi.

Birkaç yıl önce Umut için her şey çok farklıydı... Koşmayı çok sevdi. **Zıplamayı... Futbol oynamayı... Basketbolda herkesi geçerek potaya koşmayı...** Yorulmak nedir bilmeden saatlerce oynardı Umut. Şimdilerde ise kitaplarla daha fazla vakit geçiriyor, derslerine özen gösteriyor, kendini geliştirmeye çalışıyordu. Ve tabii arkadaşlarıyla birlikte olmak, onun için hâlâ en büyük mutluluk kaynağıydı.

Hem aynı mahalleyi hem de aynı sınıfı paylaştığı yakın arkadaşları da en az Umut kadar renkli kişiliklere sahipti.

Zeynep uzun örgülü saçlarıyla dikkat çeker, insanlara yardım etmeyi çok severdi.

Arda'nın enerjisi bakışlarından belli olurdu, her zaman hareketliydi. Futbola tutkundu ama kalbinde müziğe de ayrı bir yer açmıştı.

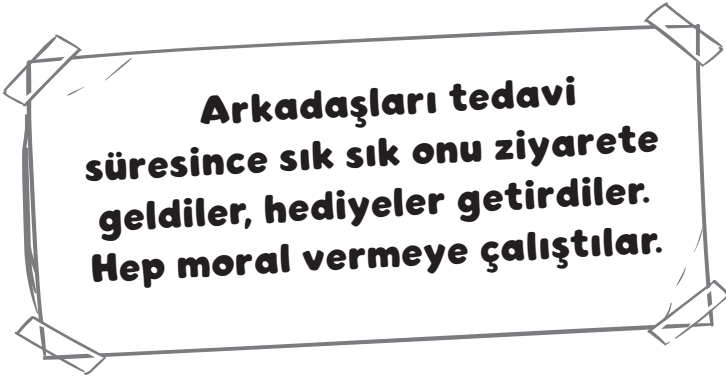
Elif gözlüklerin arkasından bakan meraklı gözlere sahipti, yeni şeyler öğrenmeyi çok severdi.

Mert, güler yüzüyle dikkat çekerdi. Hayvanları ve doğayı aşırı severdi, fırsat buldukça sokak hayvanlarını beslerdi. Hayvanlara zarar verenleri yakaladığı anda mutlaka uyarırdı.

Umut bir süre önce, hayatını tamamen değiştiren üzücü bir olay yaşadı. Yaz tatilinin tadını çıkardığı günlerden birinde, arkadaşlarıyla parkta uzun uzun oynadıktan sonra eve dönüyordu. Her şey son derece normal görünüyordu. Kaldırımında durdu. Karşıya geçmeden önce her zamanki gibi sağa döndü, sola döndü etrafına baktı. Tam adımını atmıştı ki... Bir anda her şey tamamen değişti...

Kırmızı ışıkta durmayan dikkatsiz bir sürücü, büyük bir hızla gelip Umut'a çarptı. Umut neye uğradığını şaşırıldı. O an etraftaki sesler birbirine karıştı... Ve sonra her şey karardı...

Umut gözlerini açtığında kendini bir hastanede, beyaz duvarların arasında buldu. İlk günlerde ne olup bittiğini tam olarak kavrayamadı. Yalnızca bacaklarında tuhaf bir durum fark etti. Biraz daha dikkat kesilince bacaklarını hissetmediğini anladı. Ardından onun için uzun süren bir tedavi süreci başladı...

Ailesi onun umutla iyileşmesini bekledi durdu. Umut da yeniden koşabileceği günlerin hayalini kurdu hep.

Bir süre sonra Umut için fizik tedavi süreci başladı, her denemede biraz daha umutlandı. **Parmaklarını oynatmaya çalışıyor, bacaklarını hissetmek için elinden geleni yapıyordu.**

Bazen olumsuz durumlar yaşansa da çabalamaktan vazgeçmiyordu. Küçük ilerlemeler bile onu mutlu ediyordu... Ama zaman geçtikçe Umut bir şeylerin değişmediğini fark etti. Ne kadar gayret gösterse de bacakları ona cevap vermiyordu.

Doktorların yüzündeki ifade, ailesinin sessizliği... Hepsi gerçeği yavaş yavaş Umut'a hissettiriyordu.

Bir gün, odada yalnızken battaniyenin altındaki bacaklarına baktı Umut. Hareket ettirmeye çalıştı. **Bir kez daha... Sonra bir kez daha... Hiçbir şey olmadı. O an içindeki sessizlik büyüdü...**

HAYALLERİN KAPISI ARALANIYOR

Umut'un içindeki azim ışığını söndürmeyen, onu her yeni günde tazeleyen en büyük güç şüphesiz ailesiydi. Hayata yeniden sımsıkı tutunabilmesinin ardında, anne ve babasının sevgiyle ve tükenmeyen bir sabırla kurduğu o güvenli yuvanın sıcaklığı saklıydı.

Yüzündeki sıcacık gülümsemesi ve sakin tavırlarıyla Fatma Hanım, ortama hep huzur katardı. Şefkatiyle herkesi sarıp sarmalayan bir anneydi o... **Gününün büyük bir kısmını Umut'la geçirir, ona sabırla eşlik ederdi. Gözlerinde hem derin bir sevgi hem de zorluklar karşısında pes etmeyen bir güç vardı.**

Akşamları kapı zili çaldığında İsmail Bey'in gelişiyle evin havası değişirdi. Uzun boylu, dik duruşlu bir görünüşü vardı evin babasının. Sakin hâliyle her insana güven verirdi. Çalışma hayatının oluşturduğu gün sonu yorgunluğunu kapının dışında bırakır, içeri girer girmez oğlu Umut'un yanına giderdi. Onunla sohbet eder, gününün nasıl geçtiğini dikkatle dinlerdi. Bu, Umut için günün en kıymetli saatleriydi.

Ağabeyi Murat da hareketli ve üretken biriydi. Bir teknoloji firmasında uçak mühendisiydi. Fırsat buldukça Umut'un yanına gelir, ona yeni projelerden ve icatlardan bahsederdi. **"Sen de bir gün kendi icatlarını yapabilirsin"** cümlesini sık sık tekrar eder, onu hep yüreklendirirdi.

Ve arkadaşları: Elif, Mert, Arda ve Zeynep... Onlar, Umut'un yeniden hayata tutunması için ellerinden geleni yapmışlardı. Eski günlerdeki gibi parkta koşamıyor, artık futbol oynayamıyorlardı. Ama onunla birlikte kitap okuyor, Umut'un da oynayabileceği yeni oyunlar kuruyor, uzun uzun sohbet ediyorlardı. Umut ne zaman içine kapanacak gibi olsa, arkadaşları anında yanına geliyor ve onu yeniden hayatın içine çekiyorlardı. Onu bir an bile yalnız bırakmıyorlardı.

Bir gün ağabeyi Murat, Umut için çok özel bir sürpriz hazırladı. Onu çalıştığı teknoloji firmasına götürecekti.

Murat'ın amacı yalnızca Umut'a farklı bir ortam sunmak değildi... Hayallerin bazen insanın hayatını değiştirecek kadar güçlü olabileceğini de ona hissettirmek istiyordu. Belki de Umut'un içinde her şeye rağmen yanan o ışığın parlaklığını daha da artırmak geçiyordu içinden.

Bir öğleden sonra Umut, odasında kitap okuyordu. Tekerlekli sandalyesinde hafifçe öne eğilmiş, satırlara dalmıştı. Kapı yavaşça aralandı. Murat içeri girdi. Yüzünde her zamanki o sıcak gülümseme vardı.

"Hazır mısınız Umut Bey? Yarın sizi iş yerime götürmek istiyorum" dedi.

Umut bir an durdu. Kitap elinde açık kaldı. Ne söylediğini anlamaya çalışır gibi ağabeyine baktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Sesi heyecandan titriyordu. Kalbi bir anda hızla atmaya başladı. Sanki yerinde duramıyordu. Gözleri parladı, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hemen ağabeyine doğru uzandı ve ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim!" dedi.

Heyecandan odasında duramadı, hemen annesi ve babasının yanına gitti. Haberi söylediğinde Fatma Hanım'ın gözleri mutlulukla doldu, İsmail Bey'in yüzünde ise gururlu

bir gülümseme belirdi. O an evin içinde sıcakık bir sevinç dolaştı. Herkes biliyordu ki bu durum, Umut için sadece bir geziden ibaret olmayacaktı.

Sabahı iple çekti Umut. Uyandığında en güzel kıyafetlerini seçti ve giyinmek için annesinden yardım istedi. Fatma Hanım özenle gömleğini ütöledi, pantolonunu giydirdi, saçlarını yavaşça taradı. Umut aynada kendine baktı ve gülümsedi, kararlı bir sesle,

‘İşte hazırım!’ dedi.

Annesiyle babası, onu böyle heyecanlı ve mutlu görünce duygulandılar. O gün kahvaltı masasında bambaşka bir neşe vardı. Hep birlikte sohbet ederek kahvaltı yaptılar.

Murat o sırada dışarıda hazırlık yapıyordu. Kendi elleriyle düzenlediği özel tasarım aracı hazır hâle getirmişti. İçi sade görünüyordu ama araç kullanışlıydı. Koltukların yanında metal tutacaklar, zeminde ise sabitleyici aparatlar vardı. Murat, Umut’un rahatça oturabilmesi için her ayrıntıyı düşünmüştü.

Murat, babasının yardımıyla kardeşini dikkatle araca bindirdi. Annesi kapının önünde el sallarken, gözlerindeki gurur ve sevgi çok şey anlatıyordu. Umut, arabanın camından onlara bakarken içinde yeni bir duygunun filizlendiğini hissetti... Sanki hayat, onun için yeniden bir kapı aralamıştı.

Yola çıktıklarında mahallenin köşesinde Zeynep, Arda, Mert ve Elif'le karşılaştılar. Çocuklar, Umut'u görmek için araca doğru geliyorlardı. Araba durdu, cam açıldı.

Zeynep heyecanla sordu:

“Nereye gidiyorsun Umut?”

Umut sevinçle cevap verdi:

**“Ağabeyim beni iş yerine götürüyor.
yeni teknolojileri göreceğim.
İnanılmaz heyecanlıyım!”**

Bunu duyan arkadaşları çok sevindiler. Aynı anda, aynı düşüncenin içlerinden geçtiği gözlerinden okunuyordu: “Keşke biz de gidebilsek...” Ancak bunu nasıl söyleyeceklerini bilemedikleri için sadece gülümseyip el salladılar.

O sırada Murat camı biraz daha açtı, çocuklara göz kırptı,

“Bizimle gelmek ister misiniz?” diye sordu.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ardından hep bir ağızdan sevinçle bağırdılar:

“Gerçekten mi? Tabii ki isteriz!”

Arkadaşları da ona eşlik edeceği için Umut'un yüzü ışı ışıl oldu... Böylece bu teknoloji gezisi, aynı zamanda dostluğun da eşlik ettiği bir maceraya dönüştü.

Çocuklar ailelerine haber vermek için hızla eve koştular. Aileleri büyük bir memnuniyetle izin verdi. Hatta içlerinden biri araca yanaşıp,

**“Ne güzel düşünmüşsünüz,
Murat Bey. Çocuklar için unutulmaz
bir gün olacak!” dedi.**

Kısa süre içinde herkes hazırды. Çocuklar heyecanla araçtaki yerlerine geçtiler. Motor çalıştı. Araç yavaş yavaş yola koyuldu. Yolculuk şakalaşarak, kahkahalar eşliğinde sohbet ederek, güle oynaya devam etti. Hepsi çok mutlu oldu. Teknoloji firmasında yapılan çalışmalarını görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Bir süre sonra Murat, aynadan çocuklara baktı ve gülümseyerek,

“Çocuklar, iş yerinde bizim neler yaptığımızı merak ediyor musunuz?” diye sordu.

Çocuklar dikkat kesildiler.

“Biz, insanların hayatlarını kolaylaştıracak teknolojiler üzerinde çalışıyoruz. Ama yalnızca bizim firmada değil; ülkemizde de bu alanda çok önemli gelişmeler yaşanıyor.”